

ע"פ 8754/13 - חיים סעדה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8754/13

כבד השופט ס' ג'ובראן
כבד השופטת ד' ברק-ארז
כבד השופט מ' מוז

לפני:

ח"ם סעדה

המעורער:

נ ג ז

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו מיום 21.11.2013 בת"פ 22293-02-13 שניתן על
ידי כבוד השופט הבכיר צ' גורפינקל

תאריך הישיבה:
(15.12.2014) כ"ג בכסלו התשע"ה

עו"ד שני גז

בשם המערער:

עו"ד חיים שוייצר

בשם המשיבה:

פסק דין

השופט ס' ג'ובראן:

1. לפניה ערעור על ההחלטה דין מיום 3.9.2013 ועל גזר דין מיום 21.11.2013 של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט צ' גורפינקל) בת"פ 22293-02-13, במסגרתו הורשע המערער בביצוע עבירות של הפרת הוראה עמוד 1

חוקית, לפי סעיף 287 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); הפרעה לשוטר בשעת مليו תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק; החזקת סמים לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973; נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; סיכון חי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 32(2) לחוק; נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודה. כן, נגזרו עליו שש שנות מאסר בפועל בגין עמי מעצרו, והוא נפסל מהחזיק רישיון נהיגה ברכב מנوعי מסווג כלשהו במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

כתב האישום

2. ביום 21.2.2013 הוגש כתב אישום מתוקן נגד המערער המיחס לו שני אישומים. על-פי מבוא כתב האישום, המערער שוחרר למעצר בית במסגרת הליך אחר שמתנהל נגדו בבית משפט השלום בנtinyה (ת.פ. 11-07-8664), וכי, בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב (תיק פ"ל 10-10-88) הוטל עליו עונש פסילה בפועל לתקופה של 30 חודשים מיום מתן גזר הדין.

3. על-פי האישום הראשון בכתב האישום המתוקן בהליך זה, המערער נתפס על ידי השוטר رس"ר גל גבריאל (להלן: השוטר גל) בתל אביב, בעודו מפר את תנאי מעצר הבית כשהוא תחת פסילה ולא פוליסט ביטוח תקפה. תחילת מסר המערער לשוטר גל פרטים שקרים אודות מקום מגורי, ולאחר בירור שערק השוטר גל התגלתה האמת. נוכח שקרים אלו, השוטרים גל ורס"ם יניב יפת (להלן: השוטר יפת) ערכו חיפוש על המערער ומצאו מפתחות לרכב שהוחבאו בתחוםו. המערער טען בכחבי כי אלו שייכים לכלי רכב של הבוס שלו אשר נמצא בנtinyה. בסריקה שערך השוטרים באזרור, נמצא הרכב עמו הגיע המערער לטל אביב, ובתוכו נמצא סם מסוכן מסווג קנבוס במשקל כולל של 4.18 גרם.

4. על-פי האישום השני בכתב האישום המתוקן, בעקבות ההפרה האמורה באישום הראשון, המערער נעצר ושוחרר בשנית למעצר בית, ובין היתר נארה עליו כניסה לעיר תל אביב עד ליום 7.2.2013. ביום 5.2.2013 בשעה 20:57 נג המערער ברכב בתל אביב כשאתו אדם בעל זהות לא ידועה (להלן: الآخر). השוטר יפת, שנסע יחד עם رس"ר דניאל גל (להלן: השוטר דניאל) במקביל לרכב של המערער מצדו הימני, הבחן כי המערער והآخر אינם חגורים. בהמשך הדרך, בעוד הרכבם עצרו, השוטר יפת הורה למערער לעצור את רכבו לאחר הרמזו והמערער הנהן בהסכמה. משהתחלף הרמזו לירוק, לפטע ובפראות ביצע המערער פנית פרסה כאשר לכלי הרכב הפונים שמאליה עדין או אדום. כל הרכיב שנסעו בכביש המקביל, לכיוון ההפוך, נאלצו לבלם את רכbum כדי למנוע תאונה. עקב קר, השוטר יפת החל במרדף אחר המערער אשר נסע במהירות מופרצת של 140 קמ"ש תוך מעברים מסוכנים בין נתיבי הנסיעה. במהלך המרדף חזה המערער רמזו אדום; והשליך מהרכב תיק שהכיל ארבע שキות סם מסוכן קנבוס במשקל כולל של 156.17 גרם. משהגעה המערער לרוחב ללא מוצא, נטש את רכבו יחד עם الآخر.

בית המשפט המחוזי

הכרעת הדין

5. ביום 3.9.2013 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות האמורויות לעיל. בית המשפט סקר את העדויות העיקריות של הצדדים: בפרש התביעה העידו השוטר יפת; השוטר גל; השוטר דניאל; ודוד כהlon (להלן: כהlon) – מנהל חברה להשכרת רכב בנtinyה, אשר השכיר לאח המערער (להלן: ניסים או האח) רכבים בהם נתפס המערער. בפרש הגנה העידו המערער; פניה סודה – אמו של המערער (להלן: פניה או האם); וניסים.

6. אשר לאיום הראשון, הראות שהוצגו לבית המשפט היו ראיות נסיבותיות המושתתות בעיקר על התנהגות המערער. בית המשפט המחויז חזר על הحلכה לפיה ניתן להרשיע אדם על בסיס ראיות נסיבותיות בלבד, וכך כי המערער התנהג באופן הקשור אליו מעשה פלילי בהיבטים הבאים:

א. השקר בדבר מגוריו ובדבר הבעלות ברכב לאחר מציאת המפתחות במכנסיו. נקבע כי עובדות אלה מלמדות על כן כי המערער לא נרתע מלהשקר לגורמי האכיפה בעת שנתפס "על חם". כמו כן, צוין כי המערער לא הכחיש ששיקר לשוטרים, אלא טען שעשה כן כיוון שידע על הפרת תנאי מעצר הבית ועל הימצאותם של הסמים ברכבו.

ב. אמירות המערער בעת מעצרו – כשהתגלו המפתחות במכנסיו אמר לשוטרים גל וift "בואו אני יביא לכם את מה שאתם מחפשים", וכשנמצא רכבו הוא אמר להם "שיכחتم אותה". מכך למד בית המשפט כי המערער ידע שהימצאות המפתחות והרכב בקרבת מקום מסבכת אותו.

ג. הימנעות המערער מחשיפת החבר שהסייעו, לכארה, כפי שטען כתענת הגנה. למערער ניתנו מספר הזדמנויות למסור את שמו, אך הוא סירב לעשות כן ללא נימוק.

ד. גרסת המערער בנוגע לסיבת הגעתו לתל אביב – סיוע לחברו (להלן: החבר 2) שנתקע עם הרכב. בית המשפט קבע כי זהה סיבה תמורה להפר מעצר בית. כן נקבע, כי תמורה שבתחלת המערער לא ידע לעמוד על התקלה ברכב ולאחר מכן ציין כי הייתה זו בעיה במצבו. עוד נמצא תמורה היה הימצאות רכבו רחוק מרכב החבר 2, ולא בסמוך כפי שהוא מתבקש לו כוונתו הייתה באמת לעוזר. זאת ועוד, מהדו"ח שעריך השוטר גל עולה כי החבר 2 התגע את הרכב והתקoon לנסוע בעת שהבחן בניידת, עובדה תמורה נוספת נוכחה הייתה רכבו "מקולקל".

7. בית המשפט המחויז קבע כי די בריאות הנسبתיות שהציג המשיבה כדי להרשיע את המערער וכי אין בהסבירו כדי לעורר ספק באשר לאשמו. בית המשפט עמד על כך שהימנעות מהבאת החבר לעדות מקימה לחובתו הודאה שהבאת ראה זו הייתה פועלת לרעהו. כן ציין בית המשפט, כי אכן גרסת המערער התמורה בעניין הסיבה בגין הפר את תנאי מעצר הבית אינה מעידה בהכרח על כך שנาง ברכב, אולם יש בה כדי להצביע על חוסר מהימנותו. כמו כן, בית המשפט המחויז דחה את טענות המערער בדבר חיפוש לא חוקי ברכבו.

8. את ההכרעה באישום השני חילק בית המשפט המחויז במספר סוגיות: ראשית, סוגית הזיהוי – התשתית הראיתית מבוססת בעיקר על עדותו של השוטר יפת, אשר היה שותף למעצר המערער באישום הראשון וזיהה אותו כמו שנาง ברכב באישום השני. בית המשפט המחויז בחר בזיהויו. בוגרתו של המערער בקשרו להבאת החבר לדיון הוכח בראיותו של השוטר יפת ומצא כי עדותו מהימנה. אשר ל מבחן ההפוך, ב מבחן הסובייקטיבי בדק בית המשפט את דו"ח הפעולה הכלפוי: סובייקטיבי – יכולת העד להטביע בזכרונו רשםים חזותיים ולזהותם על-פי חזותם; ואובייקטיבי – פרמטרים הבוחנים האם העד טעה כנוה בזיהוי. בית המשפט המחויז דחה את טענותו של המערער בדבר סתרות בקשרו של השוטר יפת וממצא כי עדותו מהימנה. אשר ל מבחן ההפוך, ב מבחן הסובייקטיבי בדק בית המשפט את דו"ח הפעולה דחה את טענת המערער לפיה השוטר יפת זיהה את המערער כמו שנาง ברכב. בית המשפט שערר? אלה לא זיהה את טענת המערער לפיה השוטר יפת זיהה אותו באופן ספקני על-פי אמירותו לשוטר גל בזמןאמת: "זה לא זיהה אותך לא הייתה במעצר". כן ציין בית המשפט, כי גם עדותו של השוטר גל מלמדת על זיהוי מוחלט: "הבנתי שהוא זיהה משוחה ניטית להסתכל על הנוגך אף לא הצלחתו". ב מבחן האובייקטיבי קבע בית המשפט כי השוטר יפת זיהה את המערער בזמן ובנסיבות, על בסיס מישר הזמן שהוא לו לקלוט את פניו המערער באירוע הראשון; מישר הזמן שחלף בין האירועים – מספר ימים; זווית הראיה ותנאי הראות בזאתם האירוע השני; ודיסק גל הקשר אשר תיעד את דבריו במהלך ולאחר המרדף.

9. שנית, בית המשפט התייחס לטענות האלibi של המערער, לפיה בערב האירוע הוא שהה בביתו שבונתניה יחד עם אמו וחברתו, לאחר שחזר בשעה 20:30 מבית חוסן. אמו ואחיו העידו שראו אותו בבית בזמן האירוע. לטענת האם,

היא צפתה בטלזיה בזמן שומרה על נסדה בן השלישי ו גם פיקחה על המערער שלא יצא מהבית. בית המשפט קבע כי יתכן שהמערער חמק מהשגחתה, קל וחומר משועה כן במסגרת האישום הראשוני. האח טען כי כאשר הוא חזר הביתה, הוא השאיר את הרכב בחניה כשהוא מונע במשך 10 דקות, משועם שתכנן להיכנס בזמן קצר וללכט. בית המשפט קבע כי אין בכך היגיון, וכי כל בר דעת סוגר את הרכב ונועל אותו אף אם לדקה קצרה. ניסים המשיך וטען כי בסביבות השעה 21:07 הוא התקשר לכחalon, דיווח שהרכב נגנב מיד נתק. כחalon העיד כי ניסה לחזור אליו מספר פעמים וליצור איתה קשר בדרכים שונות אך ללא הצלחה. בית המשפט לא קיבל את גרסתו של האח ואף ציין כי עלות סתיירות רבות בין גרסתו לבין גרסת אמו. כמו כן, בית המשפט סבר כי אין היגיון בהימנעות מודיעוח על גניבת הרכב למשטרה, דבר נוסף המעיד על עדות בלתי מיהימנה.

10. אשר לgresת המערער, בית המשפט קבע כי מעין בהודעותיו ומשמעות עדותו, עולה כי הוא אינו מהימן. בית המשפט התרשם כי המערער משנה גרסאות בהתאם לראיות המוצגות בפניו ובהתאם לשאלות שנשאל בחקירותיו. בית המשפט ציין כי לא נעלמו מעיניו טענות המערער בדבר מחדלי החקירה, אך הוא בחר שלא להרחיב את הדיון בכך משום שהמשטרה ביצעה את המוטל עליה. כן התייחס בית המשפט לעובדה שבין השיחה של ניסים בשעה 21:07 לבין שעת המרדף 21:15 - הזמן הוא קצר. עם זאת, קבע בית המשפט כי אין בידו ראייה לשעת המרדף המדויקת, אלא העירה של השוטר יפת כפי שכותב בדי"ח: "בנסיבות השעה 21:15 בערך". כמו כן, לאחר שדיוחו של האח נועד ליצור אליבי, אין בהפרש הזמנים כדי לסייע למערער.

11. שלישיית ולסימום, התייחס בית המשפט לסיכון חי' האדם בפעולותיו של המערער. בית המשפט למד מהדו"ח שערך השוטר יפת ומודתו של השוטר גל כי המערער נהג בפראות ובמהירות באופן מסוכן עובי דרך ונוהגים אחרים, לאורך כל המרדף.

גזר הדיון

12. ביום 21.11.2013 גזר בית המשפט המחויז את דיןו של המערער. בית המשפט ציין כי בגין התיק שבו שוחרר המערער למעצר בבית, הוא הורשע בעבירות של החזקת סמים והחזקת כלים להכנת סמים והכנתם, ונגזר עליו עונש של עשרה חודשים מאסר בפועל ושמונה על תנאי. כמו כן, ציין כי המערער הורשע בעבר בבית משפט לתעבורה בעבירות של אי-齊ות לתחמירים ונήיגה בזמן פסילה, ונדון בין היתר לפסילת רישיון נהיגה ולששה חודשים מאסר על תנאי.

13. אשר למתחם הענישה ההולם בגין עבירה של סיכון חי' אדם במידת בנטיב תחבורה, בית המשפט המחויז ציין כי מאז שנת 2004 נקבעה רמת ענישה של ארבע שנים מאסר בפועל. בית המשפט ציין דוגמאות למקרים בהם הוחמרה הענישה, בבית משפט זה, גם לאחרונה, למשך של ארבע שנים. כן ציין בית המשפט, כי למתחם הענישה האמור לא השתנה לפחות בעקבות תיקון 113 לחוק, אך לפי ע"פ 285/13 אברהם מוסטפה נ' מדינת ישראל (24.10.2013) (להלן: עניין מוסטפה). משכך, קבע בית המשפט כי למתחם הענישה בגין עבירת סיכון חי' אדם במידת בנטיב תחבורה נע בין שלוש וחצי שנים מאסר לחמש וחצי שנים.

14. אשר למתחם הענישה בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית, קבע בית המשפט המחויז כי כאשר מדובר בזלזול בוטה ומתחש במצוות המשפט כפי שעשו המערער, הוא נע בין ארבעה לעשרה חודשים מאסר. כן נקבע, כי למתחם הענישה בעבירות סמים, כאשר מדובר בכמות מסחרית כפי שנתפסה אצל המערער, הוא נע בין 18 ל-30 חודשים מאסר.

15. בית המשפט המחויז התייחס לכך שהמערער נהג בזמן פסילה רק תשעה וחודשים לאחר שהורשע בבית משפט לתעבורה. כן ציין בית המשפט, כי מעשי של המערער חמורים ואין הוא זכאי להתחשבות והקללה, וזאת בשל ביצוע עבירות חוזרות ונשנות על אף הטלת מאסרים על תנאי בעניינים דומים. בית המשפט קבע כי לאחר שהמערער לא הודה במעשהיו, לא תעמוד לו ה הקללה לה זוכה נאשם הולך אחריות על מעשיו.

16. בגין עבירות סיכון חי' האדם, נגזרו על המערער ארבע שנות מאסר בפועל ושנה מאסר על תנאי שלא עברו תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה דומה; בגין עבירות הסמים, נגזרו על המערער שנתיים מאסר בפועל ושנת מאסר על תנאי שלא עברו תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה בנגד לפקודת הסמים המסוכנים; בגין העבירות של הפרת הוראה חוקית, נגזרו על הנאשם שמונה חודשי מאסר בפועל ושהה חודשי מאסר על תנאי שלא עברו תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה דומה; בגין העבירה של נהיגה בפסילה והנהיגה ללא ביטוח נגזרו על המערער ששה חודשי מאסר בפועל ושהה חודשי מאסר על תנאי שלא עברו תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישון הנהיגה. בית המשפט המ徇ז הורה על הפעלת עונש המאסר על תנאי בגין ששה חודשים מתייק פ"ל 10-10-88, וקבע כי העונשים בגין עבירות הסמים, הפרת הוראה חוקית, נהיגה בפסילה ולא ביטוח – יהיו חופפים, וחופפים גם עם עונש המאסר המופעל, אך יצטברו לעונש המאסר בגין העבירה של סיכון חי' אדם.

הערעור

17. המערער מבקש לבטל את הרשותו ולזקוטו מהעבירות נשוא כתוב האישום. לחילופין, הוא מבקש להקל בעונשו. לטענת המערער, באישום הראשון הוא הורשע על בסיס ראייה נסיבתית אחת – הממצאות המפתחות במכנסיו – אשר אינה מעידה כי הוא זה שנаг ברכב. לשיטתו, גרסתו שנמסרה היא לכל היתר בבחינת שקריו נאשם אשר אינה יכולה להיות עצמאית ואף אין בה די סטיוע לראייה הנסיבתית היחידה של המפתחות. כן טוען המערער, כי הקביעה שהוא ידע שהמצאות המפתחות והרכב בקשרתם למקום עלולה לסייע לו, לרבותית לעניין הפרת מעצר הבית והחזקת הסמים בלבד, ואלו אינן ראיות המעידות עליו כמו שנаг ברכב. המערער מוסיף וטען כי אין לתת משקל לחומרה להסבירים שניתן עבור שקריו וכן להימנעותו מחשיפת שם חברו, היות שהם עומדים ב מבחני ההיגיון והשכל הישר כאשר אדם לא רוצה לסייע את קרוביו. זאת ועוד, לעומת זאת, טוענת המערער סיפורו המסתגר בעניינו מוביל ליותר מסקנה אחת ולפיכך לא ניתן להוכיח מעיל לספק סביר כי הוא היה הנהג. עוד לשיטת המערער, מסירת המפתחות ומספר תעוזת הזהות לשוטרים מעידה כי בחר לשתף פעולה עמם. מכל האמור, סבור המערער כי לא ניתן היה לעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

18. לעניין האישום השני טוען המערער, כי בסוגיית הזיהוי לא ניתן להסתמך על עדות יחידה של השוטר יפת, וכי התנהלותו בזמן אמרת מוביילתה למסקנה שהשוטר יפת לא זיהה את הנהג בוודאות. לשיטת המערער, האמירה של השוטר יפת "זה לא זה שעצרכנו? אתה לא היה במעצר" מעלה ספק בזדאות הזיהוי. לטענת המערער, בבחן האובייקטיבי שגה בית המשפט המ徇ז כשנתן משקל בכורה לדיסק גל הקשר. לשיטתו, בשום שלב השוטר יפת לא דיווח כי הוא הנהג ברכב, אלא התייחס אליו "כאחד החשודים". טענה נוספת לumaruer היא, כי ככל שהשוטר יפת זיהה אותו כנהג עוד בתחלת המרדף, הרי שהיא עליו לדוח על פרטיו מלכתחילה, דבר שנעשה רק לאחר שהוצעו המסמכים המזהים. חזוק נוסף לקושי בזיהוי של השוטר יפת, לטענת המערער, היא העובדה שהשוטר יפת ביקש רק בתום המרדף שניידת תיגש לבתו לבדוק האם הוא נמצא. אשר לבחן האובייקטיבי, המערער מפנה את תשומת הלב לפרטים הקטנים בזעmd/zihui, לפיהם לשוטר יפת לא הייתה הזדמנות ממשמעות לזהותו, על אף שהיא שותף למעצרו הראשוני. כך באשר לעובדה שרראש הנהג הופנה כלפי מטה בשלב בו השוטר יפת הורה לו לעצור; באשר לתנאי הראות במהלך האירוע שהיו לא טובים; ובאשר למיקום הרכבים בצדמת.

19. לעניין טענת האלibi שהעללה המערער, הוא סבור כי שגה בית המשפט המ徇ז כשלעצמה שקבעו שמנצאו סתיות בין גרסת אמו, לבין גרסתו ולבן גרסת אחיו, וטען כי גרסאותיהם אוטנטיות ואמינות. הוא מצין לחילופין, כי ככל היתר מדובר בסתיות שהן בשולי העניין. עוד מוסיף המערער וטוען, כי שגה בית המשפט המ徇ז בקובעו כי אין בסמיות הזמןים בין השיחה שערך ניסים לחברת ההשכרה לבין שעת דיווח המרדף כדי לסייע להגנתו. לעומת זאת, התנהלות תמורה לכארה של ניסים, כפי שקבע בית המשפט המ徇ז, אינה יכולה לשמש כראיה לבידיו טענת האלibi שלו.

20. עוד טוען המערער כי שגה בית המשפט המחויז משלם נתן משקל של ממש למחדרי החקירה בעניינו. אשר לסוגיות סיכון חי האדם, טוען המערער כי תשוביתו של השוטר יפת אודות נזהל המרדף היוי מעורפלות ומבולבלות, ולא ניתן להסיק מהן על התנהוגות המערער. לשיטתו, ככל שהוא חזה רמזוואר או אדם הרוי שגם השוטר יפת היה צריך לעשות כן ובכך גם הוא סיכון חי אדם. כמו כן, ככל שטענותו של השוטר יפת לעניין התנוועה הדיליה בכביש מתකלת, הרוי שסמילא, לשיטתו, לא התעוורה סכנה בדרך.

21. אשר לגזר הדין, טוען המערער כי לא ניתן המשקל הראויל להיווט צעיר כבן 28, ללא כל הרשעות קודמות למעט הרשעה מאוחרת למקורה הנוכחי. כן טוען המערער, כי נסיבות ביצוע העבירות בעניינו אין ברף הגבהה של עבירות סיכון חי אדם והמתחם שנקבע לכך בעניינו אינם הולם. זאת ועוד, מצין המערער כי הסתמכותו של בית המשפט המחויז על עניין מושטפה שגוייה היא, היות שבית משפט זה פרסם החלטה מתתקנת לפסק דין באופן המוחק את הקביעה כי לאחר תיקון 113 לחוק מתחם הענישה לא השתנה לפחות בעבירות אלו. עוד טוען המערער, כי בית המשפט המחויז נדרש היה לתת משקל ראוי לעקרון הענישה האינדיבידואלית ולתת יותר מקום לנסיבותו האישיות.

22. לעניין המתחם שנקבע בעבירות הסמים, טוען המערער כי הוא שגוי וכי לא היה מקום להשיט עליון עונש כה חמור. כן הוא טוען, כי אמנים הנסיבות שנטפסה אינה כמות לצרכיה עצמית אך היא גם אינה כמות מסחרית כפי שהקבע בית המשפט המחויז. לעניין העונש בעבירות הפרת ההוראה החוקית, בעבירות התעבורה ובהפעלת עונש המאסר על תנאי שהוטל בתיק פ"ל 10-88-10, טוען המערער כי יש לראות את שני האירועים כמקרה אחת ולהשיט עונש כולל בגיןם.

דין והכרעה

הכרעת הדין

האישום הראשוני

23. כאמור לעיל, המערער מחלק את טענותיו לפי האישומים וה הכרעה תובא באופן דומה. הקו המרכזי העולה מטענותיו לעניין האישום הראשון הוא הרשעה על בסיס ראייה נסיבתית אחת – הימצאות המפתחות במכוישי – אשר אינה מעידה על היותו הנג במועד האירוע. לשיטתו, גרסתו השקרית אינה מהוrah ראייה ולא היה צריך לתת לה משקל לחומרה. כן הוא טוען, כי הראייה בדבר ידיעתו על הימצאות המפתח והימצאות הרכב בקרבת מקום רלבנטית רק להרשעתו בעבירות הסמים והפרת תנאי מעצר הבית, ולא לעבירת הנגיגה בזמן פסילה. אין מוצא מקום לקבל טענות אלו. ואסביר.

24. בית המשפט המחויז עמד על ארבע ראיות נסיבתיות הקשורות את המערער לביצוע העבירות בהן הוא הורשע: הריאונה – השkar בعنيין מגורי ובعنيין הבעלות ברכב לאחר מציאת המפתחות במכוישי; השניה – אמירותו בעת מעצרו; השלישי – הימנענות מחשיפת החבר שהטייעו לכארה; והרביעית – גרסתו בנוגע לסתיבת הגעתו לתל אביב פרשנותו של המערער כי במלול הראיות הללו מדובר בראיה נסיבתית אחת בלבד – דינה להידחות. הימצאות המפתחות במכוישי, בסמוך לкратות האירוע, אף מבלי להתייחס לשקריו לאחר מכן, מעידה מעבר לספק סביר כי הוא הבוחר שנג ברכב. על כן, תמורה היא טענותו כי הוא חש מתייחסו רק בשל הפרת תנאי מעצר הבית והחזקת הסמים. דומה כי טමנת המפתחות במכוישי זו פעולה שנעשתה מבלי משים ברגע של לחץ, כשהמערער לא נותרה ברירה אלא להחבירם במהרה במכוישי. כך גם לעניין טענותו כי החש שמא יסתבר ממציאות המפתחות במכוישי וממציאות הרכב בקרבת מקום רלבנטית רק לעבירות הסמים והפרת המעצר, הרוי שני הップדים הספציפיים הללו מעידים כי המערער חש גם מהגלו שמדובר זה שנג ברכב.

25. אשר לטענת המערער כי גרסתו אינה מהוות ראייה אלא "שקרים נאשם" בלבד, אף אם זו תתקבל, אם כי אני סבור שאין זה דינה, הרי שיש בה בהכרח לחזק את גרסת הتبיעה כסיווע ולהוביל להרשעת המערער. כפי שנקבע בעבר בבית משפט זה, שקרים נאשם עשויים לחזק את גרסת הتبיעה "מבחן איכיות" (ע"פ 95/50 אריכה נ' הייעץ המשפטי, פ"ד ה(1) 1207, 1200 (1951); ע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' רומיו, פ"ד מד(3) (1990)), ואף לשמש כסיווע לגרסת הتبיעה. זאת, בכפוף להיות השקרים בני פועל של ראייה, כפי שנקבע בתנאים שבע' פ 611/80 סרסור ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2), 203, 220 (1974) (להלן: עניין סרסור), אשר גובשו בהמשך בע"פ 622, 543/79 (1981); וראו גם: ע"פ 109, 85, 141 (ה(4) 1980) (להלן: עניין נגר); ע"פ 20/89 אמסלם נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(1) 641, 573 (1) (1980) (להלן: עניין נגר); ע"פ 586-584 (1990) (להלן: עניין סרסור (בעמ' 219)). כך נקבע בעניין סרסור (בעמ' 219):

"במאמרו של פרופ' HEYDON שצייטנו לעיל מצבי העורך על ארבעה תנאים שעם התקיימים עשויים שקרים של הנאשם להוות עדות מסיעת כנגדו.

התנאי הראשון הוא, כי השקר יהיה מהותי ולא בעניין פעוט ערף.

התנאי השני הוא כי השקרים נעשו בזדון, ומثار כוונה להעלים את האמת מפני בית-המשפט, ולא מثار פחד שיינטן נגד הנאשם פסק-דין שלא כדי.

התנאי השלישי הוא, כי השקר יהיה ברור וחד-משמעותי.

התנאי הרביעי הוא, כי השקר יוכל מثار עדות עצמאית ולא מחוץ העדות העיקרית הטעונה סיוע."

26. במקורה שלפנינו, המערער שיקר הן בדבר סיבת הגעתו לתל אביב; הן בדבר הימצאות המפתחות במכנסיו; הן בדבר הימצאות הרכב בקרבת מקום; והן בדבר העובדה הנוגע. שקרים אלה הם מהותיים ובعلي ערך לעניין ביצוע העבירות, ובכך המערער מלא את התנאי הראשון שנקבע בעניין סרסור. لكن מצטרפת כוונת המערער להעלים את האמת מפני בית המשפט, עובדה שאינה משתמשת לשתי פנים בהתחשב בכך שהמערער בחר שלא להעיד את חברו, ועל כן עמידתו בתנאי השלישי. אשר ל谈起 השלישי, אין ספק כי השקרים היו ברורים וחד-משמעותיים, ואין דרך לפרושים כשיתוף פעולה עם הגורמים הרלבנטיים. לבסוף, ניתן לקבוע כי השקרים הוכחו מثار עדות העיקרית של המערער ולא מثار עדות עיקרית אחרת הטעונה סיוע. כאמור, המערער אינו טוען כי הוא לא נכח במקום או לא היה מעורב במאורע, אלא שהוא לא היה הנוגע. לכל האמור מצטרף התנאי החמישי שהותווה בעניין נגר (בעמ' 142), לפיו השkar קשור אל העבירה עליה נסב המשפט, ואני נובע מעלה אחרה שאינה רלבנטית לצורכי בוחינת האשמה. בעניין המערער, הרי שקרים בהכרח קשורים לעבירות בהן הוא הואשם והורשע.

27. כאמור, אני סבור כי אף ללא הקביעה שמדובר בשקרים נאשם" בלבד, ניתן היה להרשע את המערער על סמן הראיות הנסיבות בעניינו ובית המשפט המחויז עשה כן בפירוט ובהרחבה. אולם, גם בבדיקה הדברים מעיני טענות המערער, אני סבור כי ישנן די ראיות, אף אם בדמות ראייה מרכזית אחת בצירוף סיוע שקרים, לשם הרשעתו בעבירות שייחסו לו באישום הראשון.

האישום השני

28. אשר לטענות המערער בדבר האישום השני, אלו נסובו בעיקרן כנגד ממצאי עובדה וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המחויז. כיצד, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בקביעת הממצאים העובדיים וממצאי

מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדינית אלא במקרים חריגים בהם מוצאת ערכאת הערעור כי המסתכת העובדתית אשר נקבעה על ידי הערכאה הדינית אינה מתقبلת על הדעת ואין מהישבת עם חומר הראיות (ע"פ 6020/07 גואטה נ' מדינת ישראל, פס' 25 לפסק דינה של השופטת נ' ארבול (30.11.2009); ע"פ 3914/05 אלחרר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (10.11.2008); ע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2009); ע"פ 6495/05 וקנין נ' מדינת ישראל (25.1.2007); ע"פ 5822/08 טרייטל נ' מדינת ישראל (12.3.09); ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 924, 918 (2001); ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769, 780 (1999); ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 234, 225 (1983); וראו גם מרדכי קרמניצר "קריטריונים לקביעת ממצאים עובדיים והתערבות ערכאות ערעור במצאים המתייחסים למஹנות של עדום" הפרקליט לה 407 (תשמ"ד)). כפי שצין בית משפט זה:

"המניע הפסיכולוגי למתן או אי-מתן אמון בדברי העד, מקורי כרגע בדבר שאינו לא 'שקל' ולא 'מדד' ולא 'מנוי' אלא כמעט מן העין, כמו עיקמת שפתים, שוף דבר, היסוס פורטא, איזל סומק ואתי חירוא (או להיפך) – כל אלה, בוגדר דק-מן-הדק עד-אין-נבדק על ידי בית-משפט יותר גבוהה שלא שמע ולא ראה את העד שעיד" (ע"פ 377/62 לוי נ' היוזץ המשפט, פ"ד יז(2) 1064, 1074 (1963)).

29. מעין בפסק הדין של בית המשפט המחויז נראה כי בחינת הראיות נעשתה בקפידה רבה. המערער לא הצבע על טעם מיוחד המצדיק את התערבותנו בפסק דין המנוח וה מבוסס של בית המשפט המחויז, אשר שמע את העדים והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי (ראו: ע"פ 2977/06 פלוני נ' מדינת ישראל (17.3.2008). מכל מקום, טענות המערער גם לגוף אין חדשות, והן נדונו על ידי בית המשפט המחויז ונדווח אחת לאחת בצוותם מבוססת ומונמקת כدبוי בהכרעת הדיון.

סוגיות הזיהוי

30. טענתו המרכזית של המערער מתמקדת בהרשעתו על סמך עדות יהידה של השוטר יפתח, אשר לוקה, לשיטתו, במידה של ספק בזיהויו. המערער שב ותוון כי האמרה של השוטר יפתח לשוטר גל בזמןאמת: "זה לא זה שעצרכנו? אתה לא היה במעצר" מעידה על זיהוי ספקני ולא ודאי. לשיטתו, רק לאחר שהשוטר יפתח מצא את תעודת הזהות והטלפון שלו ברכב, הוא זהה בזיהה בזיהה שמדובר בumarur. כאמור, בית המשפט המחויז קבע כי השוטר יפתח הוועד מהימן וקיבול את גרטסו, לפיה, הוא זהה את המערער כדי שנגה ברכב על סמך היכרותם מהמעצר באישום הראשוני. די בכך כדי לדחות את טענת המערער, אך יזכיר כי על-פי עדותו של השוטר דניאל – גם מבחינתו השוטר יפתח זיהה את המערער כנהג בזמןאמת. כמו כן, מתמלילו דיסק הקשר עולה בבירור כי עוד בדיוח הראשוני נאמר מפי השוטר יפתח: "אחד החשודים זה הבוחר מתניתה, המעצר שהוא לנו עם גל... הבוחר עם הראסותות דודי, הבוחר עם הראסותות... אמרו לחיות חבר'ה מתניתה, בוחר עם ראסותות. מאד בולט, כל הראש שלו ראסותות"; ובהמשך: "עוד הפעם דודי אני אומר, זה החשוב שלנו נתניה מהמעצר עם גל אם אתה זוכר". הדיווח אודות תעוזת הזהות והניד על שם המערער הגיע רק בהמשך.

31. בכך מתיתרת גם טענתו של המערער לעניין המבחן הסובייקטיבי, לפיו ניתן הרבה לדיסק גל הקשר אשר לשיטתו, לא עולה ממנה כי השוטר יפתח זיהה את המערער כנהג. הנה כי, מהציגותים המובאים השוטר יפתח אכן התייחס למערער עוד טרם נחשף לתעוזת זהותו. עוד במבחן הסובייקטיבי, למערער טענות נוספות על התנהלותו של השוטר יפתח במהלך המרדף. לשיטתו, היה על השוטר יפתח לדוח על פרטיו מלכתחילה ככל שהוא אכן זיהה אותו במהרה, וכן היה עליו לשלוח לבתו ניידת שתבדוק את נוכחותו במעצר ולא להמתין לתום המרדף. אולם, עסוקין בתנאים של מרדף, ואני מוצא לנכון ללמידה מהחולות שקיבל השוטר במהלך מרדף סוער על מהימנות הזיהוי. השוטר יפתח חזר מספר פעמים על קביעתו כי מדובר בumarur, ואני סבור כי עדכון פרטיו ושליחת הנידת רק בתום המרדף

מעדים אחרות. יתכן כי במהלך המרדף הפטאומי השוטר יפות התקשה לדוח על פרטיו של המערער, יתכן שאף לא זכרם במלואם, וכן גם לגבי שליחת ניידת למקום המדיוק.

32. אשר לטענות המערער בעניין המבחן האובייקטיבי, אין מוצא מקום לפתח מחדש שאלות כגון – מיקום הרכבים בצומת; תנאי הראות; הטית ראש הנהג בעת העצירה וקדומה. טענות אלו מוקומן בהכרח בסוגיות של ממצאים עובדיים, שאלות שאין מוקומן בבדיקה של ערכאת הערעור.

טענת האליבי

33. גם באשר לטענת האליבי חוזר המערער על גרסתו כפי שהוצגה בפני בית המשפט המחויז. המערער עומד על כך שלאועלות סתיות בין גרסתו לבין גרסת אמו ובין גרסת אחיו. אין סבור המערער, כי לא ניתן להתעלם מסמכות הזמןים בין השיחה שערכ אחיו לדוח על גניבת הרכב לבין שעת הדיווח על המרדף. בדומה, סוגיה זו מוקומה בקביעות מהימנות טהורות של בית המשפט המחויז, אשר קבע כך:

"לאחר שבחנתי את טענת האליבי שהציג הנאשם, אני קובע כי אין בה כדי לעורר ספק סביר בנוגע לאשמהו של הנאשם טוען שהוא שבنتهה בזמן האירוע ומחייב שנаг ברכב וברח מift במהלך המרדף בת"א. לאחר שבחנתי עדותם של עדי ההגנה קבעתי כי העדים אינם מהימנים וניכר כי עדותם מגמתית ונועדה לגונן על הנאשם. אף ההגנה מודעת לסתירות בעדויות ההגנה אלא שלטענתה מדובר בסתיות בנסיבות בנסיבות הנובעות מחלוקת הזמן ומצביעות על כך שהעדים לא תיאמו ביניהם גרסאות. הנאשם אף הוא אינו מהימן, התנהלותו ועדותם רצופות שקרים מהותיים ושאים מהותיים" (בעמ' 88 לפסק הדיון).

34. במקרה שלנו כלל הריאות עומדות לערער לרועץ. עדי ההגנה נמצאו כלל מהימנים לעומת עדותם המהימנה של השוטר; הנהג בעת המאורע קיבל תיאור חזותי דומה לזה של המערער; אותו נגнес עם הטלפון הנידי של המערער בעת המאורע (על-פי דיווחים איקוניים); והוא ידע שיש شكית סמים עם טביעות האצבע של המערער מתוך לכיסא הנהג ועל כן דאג להעלימה. דומה כי לא מתעורר ספק סביר בנסיבות שאותו נג הוא בהכרח המערער. אף השאלה בדבר הפרש הזמןם בדיווח אינה מעוררת ספק, שכן, כאמור – ניסים נמצא כמו שפעל לקידום טענת האליבי הלכואית של המערער, ולצד זאת השוטר יפות כתוב את דז"ח הפולולה כשעתים לאחר קרות האירוע. ניתן להניח שניים עצב את גרסתו בהתאם לטענת האליבי ואילו השוטר יפות העירק את זמני האירוע שלא במדוק לחולו. אני סבור להפוך, כי דווקא סמכות הזמןם מעידה כי ישנו קשר ברור בין היעלמות הרכב והימצאותו בתל אביב יחד עם המערער.

35. הנה כי כן, לא נראה כי זה אחד מאותם המקרים בהם נפלת טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של הערכא הדינונית. התערבותנו תהיה רק אם הגרסה העובדתית שהתקבלה על ידי הערכא הראשונה אינה מתקבלת על הדעת, ולא כך הוא המצב בעניינו (ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 924 (2001)). כמו כן, חשוב להדגש כי "השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם החקירה יכולה היא אמונה ואמ הגראיין הקשה של האירועים והתמונה הכללת המתකבלת מן העדות והחויזקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת המערער מעבר לכל ספק" (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 205, 233 (2002); ע"פ 9284/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2009.12.20)). נראה שבעניינו התשובה לכך חיובית.

טענות נוספת

36. למערער נותרו שתי טענות לעניין הכרעת דין: טענה אחת היא נתינת משקל פחות למחדלי החקירה בעניינו.

אין חולק כי חובת הרשות היא ניהול תקין של הליכי חקירה ولو בשל שמירה על זכות הנאשם למשפט הוגן. אולם, טענה של מחדלי חקירה נבחנת על-פי נסיבות המקרה הקונקרטי תחת השאלה האם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עלייה להתמודד עם חומר הראיות נגדו (ראו למשל: ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (11.5.2006); ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 לפסק דין של השופט א' א' לוי (4.6.2006)). ככל שהיעדר ראייה נובע מחדל חקירה המוכיח לתביעה, ראייה שיכלה לשיער לנאשם לבסס טענה לספק סביר, הרי שמשמעותו של מחדל חקירה יגדל (ע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (11.4.2007)). לעומת זאת, לא די בקיומו של מחדל חקירה כדי לבסס ספק סביר, אלא נדרש כי זה מחדל מהותי היורד לשורש העניין (ע"פ 6040/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (9.8.2006)).

37. בחינת מחדלי החקירה בעניינו של המערער מוליכה למסקנה כי אין בכךם כדי לעורר ספק של ממש באשmeto. טענה מחדלי החקירה מצאה את פתרונה בהכרעת דין של בית המשפט המוחזק, אשר קבע כי המשטר ביצעה את המוטל עליה, הן במהלך המרדף הרגלי והן במהלך החקירה. כאמור, לא מצאתו כי קיימים דоказות לכך שהשטור יפתח תחילה נידת לבית המערער כחלופה ליציאה למרדף, ואני סבור כי היעדר טביעות אצבעותיו על ההגנה וכי חקירת נסיבות מציאת הסמים - אינם מחדלים המעלים או מורידים מאשמת המערער כפי שהוכחה בבית המשפט המוחזק.

38. הטענה השנייה שנותרה היא כי לא ניתן להסיק מעודותו של השטור יפתח על סיכון חי האדם שהמערער ייצור, וככל שנייתן, הרי שגם השטור יפתח סיכון דומה. כפי שצוין לעיל, עדותו של השטור יפתח במצבה מהימנה ביחס לעדויות עדי ההגנה, אשר נמצאו מגמתיות ובلتוי מהימנות. המעשים שהמערער הורשע בביבועם הם חמורים ביותר. המערער נהג במכונית בהיותו תחת פסילת רישון ולא ביטוח, ובהתפרת תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו מספר ימים קודם לכן; הוא נמלט מהמשטרה בפראות ובמהירות שיש בהן כדי לסקון חי אדם; והוא ניסה להעלים סמים שנמצאו ברכבו. נהוגתו המשוכנת הסתימה רק משהגע המערער לרחוב ללא מוצא. לא ניתן לקבל טענה כי השטור יפתח סיכון דומה, שכן טענה כזו ממוטטת את הקרקע של פרקטיקת המרדף המשטרתי. השטור יפתח, מתוקף תפקידו, נאלץ לקחת חלק בסיכון המדבר, אך מטרתו הייתה להגן על הציבור בשונה מהתנהלותו של המערער.

39. על כן, אני רואה לנכון להתערב בקביעותיו של בית המשפט המוחזק לעניין הכרעת דין של המערער. גזר הדין

40. הלכה ידועה היא כי ערכאת העורר אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הערכת הדינית אלא במקרים חריגים, גם לאחר תיקון 113 לחוק (ראו: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 5931/11 عبدالיב נ' מדינת ישראל (22.10.2013); ע"פ 13/13 3931 באום נ' מדינת ישראל (10.6.2014)). המקרה הנוכחי אינו נמנה עם אותם המקרים המצדיקים התערבות, כפי שיובהר להלן.

41. ראשית, לעניין מתחם הענישה, טוען המערער כי המתחמים שנקבעו עבור עבירות סיכון חי האדם ובעור עבירות הסמים, שגאים ובلتוי הולמים. רוצה לומר, טענותיו של המערער עניין בשלב השלישי של גזרת העונש – גזרת עונשו של הנאשם מתחם הענישה הולם (ע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מדינת ישראל, בפסקה 26 (15.1.2014)). טענה זו זכתה להתייחסות בגין דינו של בית המשפט המוחזק. בהינתן הערך החברתי הנפגע – סיכון שלום הציבור ונגנתו הפרועה של המערער, ובהתנתק מידה הפגיעה הרבה בו, מתחם הענישה שקבע בית המשפט המוחזק אכן הולם את חומרת העבירות בהן הוא הורשע. מעצרו לא הרתיע אותו מלhmaשי ולבצע עבירות חמורות נוספות. התנהגותו מצביעה על התנהלות עברנית נמשכת במהלך האירוע ועל העדר מORA מהחוק ומהאנשים האמונים על אכיפתו. בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן של עבירות סיכון חי אדם בנティיב תחבורה אגב התעלמות מהוראות שוטרים לעצור, וקבע כי הענישה בגין נדרשת להיות משמעותית ומרתיעה (ע"פ 4538/08 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 והאסמכתאות שם (13.8.2008); ע"פ 1214/08 אלעטם נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (15.12.2008)). כמו כן, לא מצאנו כי בית המשפט הタルם מנסיבות האישיות של המערער או מנסיבות אחרות לרבותיות עת גזר הוא את עונשו.

בעיקר בולטים רישומו הפלילי והתעבורי של המערער והשיטתיות שבה הוא נוגג להפר הוראות חוקיות.

42. המערער טען בהודעתו כי הסמכותו של בית המשפט המחויז על עניין מוסטפה שגיה היא, נכון החלטה מתקנת שפורסמה לאחר מתן פסק הדין, המבטלת את הקביעה כי לאחר תיקון 113 לחוק מתחם הענישה לא השתנה לפחות בעבירות סיכון חי' האדם. אכן צודק המערער כי געלמה מעוני בית המשפט המחויז ההחלטה המתקנת, ויחד עם זאת, מתחם הענישה בעבירות אלו יותר על כנו ולא שונה גם לאחר תיקון 113 לחוק, אף ללא עניין מוסטפה, והמערער אף לא הציג פסיקה המוכיחה אחרת.

43. טענה נוספת לumaruer בדבר גזר דין, והוא כי לא היה מקום לקבוע שמדובר בשני אירועים שונים, אלא נדרש היה לקבוע כי מדובר בבקשת אחת ועל כן להשיית עונש כולל. טענה זו לרלבנטית לסעיף 40ג לחוק, לפיו, אם בית המשפט קבע כי מספר עבירות מהוות "איורע אחד", מוטל עליו לקבוע מתחם הענישה הולם לאיורע כלו ולהשיית עונש כולל לכל העבירות שבאותו איורע. מנגד, אם יקבע בית המשפט כי מספר העבירות מהוות כמה אירועים, מוטל עליו לקבוע את מתחם הענישה ההולם ביחס לכל איורע בנפרד, ולאחר מכן הוא רשאי עונש נפרד לכל איורע או עונש כולל לכל האירועים.

44. בע"פ 13/1605 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2014) (להלן: עניין פלוני) עמדתי על הבדיקה המתבקשת בין איורע כולל למספר אירועים שונים. הקושי המתעורר הוא בכך שהמחוקק לא הגדר בחוק מהו "איורע". לאחר סקירה אודות היסטורית המונח ופרשנותו, מצאתי כי ועדת חקקה חוק ומשפט הגיעו למספר הסכימות בהקשרים שונים, אך הבדיקה הכללית בין "איורע" ל"מספר אירועים" – נותרה עוממתה. על בסיס הסקירה שערכתי, קבעתי כך:

"המחוקק סבר שכאשר בפני בית המשפט מספר מעשי עבירה, באישומים שונים, כלפי קורבנות שונים, אף אם יש בו קווי אפיון דומים – מדובר ב"מספר אירועים" שיש לקבוע להם מתחמי עונש הולם נפרדים. דברים אלה הולמים גם קביעות של הערכאות הדינניות אותן קיבל בית משפט זה בעבר, ולפיהן אישומים המופנים כלפי קורבנות שונים מהווים אירועים שונים במובנו של סעיף 40ג לחוק העונשין, אף שהעבירות בהם ומאפייניהם דומים (ראו: ע"פ 12/8798 נון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבז] (30.7.2013))." (בפסקה 18).

45. מן הכלל אל הפרט, במקרה הנוכחי אף שלשני האישומים אופי זהה, מדובר בקורבנות שונים, בזמנים שונים, עם דפוס התנהגות שייתכן והוא בעל קו אחד, אך יש לו די מאפיינים שונים כדי לבסס קביעה שמדובר בשני אירועים שונים. אמנם העבירות בוצעו ברצף ובנסיבות של זמן יחסית קרובים, אך הם בהחלט ניתנים להפרדה. אין מדובר במקרה אחד של פעולות שאופייניות במחשבה פלילתית אחת ובתגובה פלילי אחד. המערער נתפס בשני ימים שונים מחוץ לביתו, נוגג ברכב – בכל פעם לשם מטרה שונה, ללא הסבר אחד בין המקדים. יתרה מכך, לא לモתר לצין, כי על אף ההפרדה, בית המשפט המחויז קבע כי העונשים בגין עבירות הסמים, עבירות הפרת ההוראה חוקית ועבירות הנגיעה בפשילה ולא ביטוח יהיו חופפים, ורק העונש בגין עבירות סיכון חי' האדם יהיה במצבבר. משכך אני סבור, כי העונש שנגזר על המערער הולם את חומרת מעשיו ואין מקום להתערב בו.

46. אשר על כן, מן הטעמים שבוארו לעיל, הייתי מציע לחבריי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ש ו ט

השופטת ד' ברק-ארץ:

אני מסכימה.

שופט

השופט מ' מזו:

אני מסכימים.

שופט

לפייך הוחלט כאמור בפסק דין של השופט ס' ג'ובראן.

ניתן היום, כ"ד בטבת התשע"ה (15.1.2015).

שופט

שופט

שופט